

בעזהשיות

קָזֵל אַמּוֹנָה

דא"ח מכ"ק רבינו הקוה"ט זי"ע
מקראטעטשניף

שיעוריו חוו"ר פ' יתרו תשנ"ג
בלאנדאן יצ"א

גלאיון ת"ל

לנין

הריה"ה המפואר רוזוף צדקה וחסד
מוחרי"ר יעקב במויר"ר שמואל יוסף

۱۰

ריעדער

הונעה ע"י בנו שיחי

י"ל

ע"י מערכת קול אמונה

קרעטשניף

עה"ק ירושלים טובב"א

בnbsp;יאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

רחל אביגדורם ילין 5

50163 .ת.ד

איסור השגת גבול יודע

© כל הזכויות שמורות

סִכְרָן וּעֵימָד
הַמָּהוֹדֶר
972) 05731 53883

שיעור ח' פרשת יתרו תשנ"ג – לאנדאן

כל אחד כשהוא עוסק בטוב, משתנה שמו באופן אחר, שכאשר עושה שינוי בעצמו ונעשה מהמיד וירא שמיים, אין זה השם שהיה לו אثمול, ששמו מקבל חן וחיות חדש.

משה וישראל

שם. שקול משה בנגד כל ישראל, הנה בפרשת בא נאמר (יב, כה) יילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה ה' את משה ו Aharon כן עשו, ופירש רשי' ימחו כן עשו, אף משה ו Aharon כן עשו, יש להבין שלכארה מה נשתנו משה ו Aharon מכל ישראל, וביאר שם בשפטינו חכמים, 'DSLKA דעתק דמשה ו Aharon שאין בכלל הנגולה לא נצטו ולא עשו, והיינו שאף שלא היו בכלל השעבוד,Auf'כ התהיכנו, לפי שמצוות פסה נתן לדורות, ולכן הוא משה ו Aharon בכלל.

ועניין זה שיך בכל המצוות, שכחט האור החיים ה' שככל מצוה יש בה סגולת, ואעפ'כ גם מי שאינו זוקק לסגולת זו הוא עדין מהויב במצוות זו. וכך עניין הזה יש בפרשת ויקהיל, שנאמר שם (פרק לה, ד), וזה הדבר אשר צוה ה', ופירש רשי', ל' אמר לכם, ידוע הרקוד שכן הוא בכלל התורה

ענין הנסיעה אל הצדיק

ברש"י (פרק י, א) מה שמועה שמע ובא וכו', ידוע הביאור בוה, שסביר יתרו, שעיל אף ששמע קריעת ים סוף, מה טעם היה לו לבא לדבר, מאחר שכבר הכיר בבורא, אבל כששמע עניין מלחתת עמלק, שעיל אף כל הניסים שנעשו לישראל עדין היה יתכן מצב של מלחתת עמלק, הבין שכדי לבא אל הטוב יש לבא אל הצדיק, כי מי יודע מה שהיה עמו, וכענין מה שאיתא מה מאור ושם בביור עניין הנסעה אל הצדיק, שכאשר כ"א נמצא בביתו הוא יכול לדמות לעצמו שכבר הרעה לאיזה מדרגה, אבל כשהוא בא אל הצדיק וראה שם עובדי ה', מילא יהודע מה מצבו.

למאום ברע ולחביב הטוב

שם. חובב שחיבב את התורה, היינו שאין די بما שעזב את הרע, אלא שביקש לבא אל התורה, שיש מי שמכיר ברעת העבודה זהה, אבל עדין איןו בא אל הטוב, אבל אצל יתרו היה שחיבב את התורה.

הבעל תשובה משתנה שמו

שם. לכשנתגיר וקיים המצוות הוסיף לו אות אחת על שמו,

במארמורוש היה המנהג שבפורים היו כמה שפיערים עונרים מבית לבית לעורך הפורים שפיל ונתנו להם הבעלי בתים כפי נדנתת להם, ובאו גם לבית זקה"ק הרב ר' מרדכייל, ואצלו היה קשה מאד להגעה אליו בפורים, עב"פ הוא שמע שהשפיערים הם בחוץ, וכיון שלא היה יכול להכינם באוטה עת בקש לשאלם כמה מעות הם חושבים לעשות במשך כל יום הפורים, ואמר שהוא ישלם כל הסכום הזה, שייעמדו אצלו כל היום וכשחטפה יוכל לשמע מהם הפורים שפיל.

אצל זקני ה' ראו את העניין שהיה אצל הרב ר' מרדכייל בפורים שפיל, אלא שזקני ה' היה עושה הדבר לכתילה, שהכננו מראש פורים שפיל, מה שאין כן אצל הרב ר' מרדכייל.

והנה במננו של זקני ה' היה קשה מאד גיורת הגוים של הבחוירים לצבע, והיה כמה דרכם וענסקים שעלה ידם פועלו להשתחרר, ע"י רופאים ובalto שידעו היכן לשלם שוחר וכדר, וממנו שהייו צרייכים לסייעתא דשםיא גודלה בכל פעם שווה יצליה, וצוה זקני ה' לעשות שפיל של כמה שעות על התטייצות של הבחוירים לצבע ועל המאכער שפעלן בכמה אופנים, ואת הקצין (מאייר) והרופא, וב"ה

שצוה ה' למשה לומר המצוות לבני ישראל, וביאר זקני ה', שהנה בכל המצוות היה חיבורו של משה רבינו בחוב של כל ישראל, מלבד מצות נדנתת המשכן, שבהה לכפר את העגל, וכיון שםשה רבינו לא היה לו שיוכות לחטא זה, וממלא חלקו במצוות היה רק אמר לכם, אבל הוא בעצמו לא היה לו שיוכות למצות זו.

אם לא יצא מהרע למה לו שאר העניינים

שם. זו גודלה על בולם, היינו שבלא יציאת מצרים אין לנו צורך בכך ובבארא ובשאר העניינים, כי קודם שיצא האדם מהשעבוד ליצה"ר, אף אם יש לנו ממון וכבוד אין לנו טעם בזה, ורק כשיצאו מהפטרא אחרת או היה חשיבות לכל שאר המנתנות.

עבדת יום הפורים אצל זקני ה'
בפורים היו רואים על זקני ה' שמחה גודלה בעת הפורים שפיל, והיה זה הפעם הייחידית בשנה שראו את זקני ה' מחייך, וייש בוה עניינים, שהרב ר' מרדכייל היה אומר שמהפורים שפיל הוא רואה כל מה שיתה במשך כל השנה.

בשהיה עדין אברך הניח את החלף
ועבר ממקום למקום לתקן מה שיש
لتukan, וכגון, הוא הגיע לסייע ועבר
mbית מדרש לבית מדרש, ומיו שהיה
חסרן בתפליין תיקן לו התפליין וכן
בציצית, והתחליל לפועל מופתים וכך
נהיה סבבו רבייסטייעע עם גבאים
ומאות אנשים, וראו אצלם רוח הקודש
גלויה, שבאו לפני אנשים שלא הכירום
ואמר שם ושם אבותיהם, וסיפר לי בחור
שוננים אצלם בשחת לפנות ערבה, והוא
מעולם לא ראה אותו קודם לכך, ומיד
ידע לומר שמו, יעקב בן ר' יוסף.

ברש"י (פסוק ב) על הראשונים אלו
מצטערים, אף שבני לוי לא
היו בשעבוד, מכל מקום כשהיו במצרים
הצטערו בצערן של ישראל, ועל זה אמר
לו למה אתה מביאם שיראו בצרת בני
ישראל, והוא על דרך הפשטה.

ברש"י (פסוק ה) ונdbo לבו לצאת אל
הדבר מקוםתו להשוו
דברי תורה, הנה כישיש נזירה על אדם
לצאת לגלות, יצא ללימוד תורה, כי
גלוות ר"ת והוא גילה למקום תורה.

בענין לדגביר צד ימין
יש יוצר הרע מיוחד למסורת דברים ביד
שמאל, ועושים כך מן השמים כדי

שהבחורים שבו צריכים להתייצב
באותה שנה השתחרו כולם.

ושנה אחת היה קשה עניין השידוכים,
וזוכה זקנין לעשות השפיל על עניין
השידוכים, והוא שרכן וחתן וכללה
ומחוותנים וכל העניינים ועשוי חופה
ונישואין ושבע ברכות, וכל השפיל לך
משכך של כמה שעotta.

את הcomes של ר' כסות שהיה לזכה"ק
מאחר נישואיו, קיבל מאביו הרב ר'
מיאיר'ל (והאריך רבינו בספר העברא, וחלק זה נופף
בגלוין שפ"ח - מהג הפטח השע"ה), ולאחר
הסתלקותו של אביו, עשו גורל על כל
חפציו בין האחים ה'ק, והוא שם הcomes
של ר' כסות ועוד הרבה גביעים, ונפל
לחולקו של זקנין ה'ק' הcomes של פסח
והמפה של פסח ושאר החפצים של
פסח, שככל ענייני הפסח של אביו נפלו
בחולקו.

והיה אדרמו"ר אחד במאמרוש הרה"צ
יהזקאל מרדי מהנוגן
באדרמורו"ת כשנה ומחזה, והוא נקרא
הפולנער רבי, והוא לא ידע מהעובדת
הנ"ל, ואמר לזכה"ק, אתם בחינת פסח,
ופסח כולל בתוכו כל המועדים.

ר. יהזקאל מרדי הנ"ל היה בתקילה
שוחט, ואמר לאביו ה'ק' שהוא רואה
על החלף שם הי"ה, ולאחר תקופה

זקני הרבי ר' מאיר ל' היה אומר לגבי הלומדים קבלה ולא השיגו באמת בעולמות עליונים, "הילצערנע קבלה" (כלומר בכלי עץ שאין בו חיות פנימית).

ביזידישטוב למדו קבלה בנילוי, וכן לאחר מכן בקאמרנא, אבל בבעלות לא דברו מזה בנילוי, ואף לא היו אומרים שכותב בוזה"ק, אלא היו אומרים 'אין דעת היליגן ספר', וכן שמעתי מהרה"ק ר' איציקל מפשעוויארטק שאצל הרה"ק משיניאווא לא ראו ספר הזוהר בנילוי, אבל העטרת צבי היה לומד זהר וקבלת ברבים, וכן בן היה מרעיש בעולמות שלמדו קבלה אף עם הקטנים, אבל לא נתקבלה דעתו ברבים, ובועלם אף את ספר התניא לא למדו כי אם מהבר מצוה, על אף שהרה"ק מבעלזא אמר שניתא אין קבלה, וכן בן הוא, אלא בקונטרס אחרון שבסוף הספר.

כשזקניע ה' היה קטן בן תשע שנה כתוב בעצמו כוונות המוקה, וזה פלאי פלאות, וכן בן כתוב השם בע"ב תנין וכן שם הוי"ה בኒוקוד של 'מחשבה טהורה', ומספר זקניע ה' שאביו ראה את מה שכתב, ואף שמצד אחד נהנה מהדבר, אבל מצד שני היה מראה עצמו שמהתרעם שכבר מתעסק בעניינים גבוחים.

☆

שההושטה בידי ימין יהיה עבורה, ומה שיש עני שיש להתחל בצד ימין מקשו בדברי חז"ל, שאמרו לגבי מזויה (מנהות ל"ד) דרך ביאתך מן הימין, דכי עקר איניש ברעה דימינא עקר, שכאשר האדם עוקר רגלו, הוא עוקר בתחילה רגלו ימין, ואצל החניכים המנהג לומר להם בעת שיוצאים לחופה, שייצאו רגל ימין.

על תורת הנפטר

לגביו הכוונות בעת התפילה, מספרים על הרבי ר' הערש מרימינוב שאמר לגביו הספר עץ חיים שאינו רואה שם חידושים, שאת הכל הוא השיג עצמו. וייש בזה מעשה בסוחר שלמד קבלה, ושאלו אחד מהצדיקים, מהו פרנסתך, ואמר שהוא עוסק בכמה מיני סחרה, שהוא מזמין למקום זה ושולחו למקום אחר, ואמר שהוא נוסע למקום אחד ושם הוא קונה הסחרה, ומשם הוא שולחו למקום אחר, שאלו שוב, ומניין לך שאתה בריות, אמר לו, אני עושה החשבונות בכך וכך אני קונה ובכך וכך אני מוכר ובני לבני הוא הריות, אמר לו הצדיק, אם כן מה לךليس, די بما שאתה יושב ועובד החשבונות, אמר לו, רב, אם לא אסע ולא אקנה, אין מאומה בכל החשבונות, אמר לו הצדיק, בן הוא גם בקבלה, מי שאינו במדריינה זו, אין מאומה בחשבונות שהוא עושה.

זקנֵי הַק' היה אומר **לגבִי הַתְּקִיעָה**
פְּשׁוֹתָה לְפָנֶיה וְפְשׁוֹתָה לְאַחֲרֶיה,
שִׁישׁ לְהַכְּנָם לְעַבְדָה בְּפִשְׁטוֹת וּבְאוֹתוֹ
אָפָן גַם לְצָאתָה, שֶׁלָא יְהִי נִכְרָה עַלְיוֹ
שְׁהִיא עִמּוּ אַיּוֹה דָבָר.

זקנֵי הַק' הרבי ר' מאיריל היה אומר,
בתר דבעיא הדר פשטיא, 'בעיא'
מלשון תפילה, שהיהודים מהתפללה הוא
הפשטנות שלאחר התפילה.

ואמנם **לגבִי הלִימּוֹד יְדֻועָם** דברי
האָנָגֵלִי טל שהשמה בעית
הלימוד אין זה התפקיד אלא התפעלות
מלימוד התורה.

אייזהו עבדה תמה כל שאין אחריה
עבדה, שלאחר העבודה אין
נשאר מאומה, שלא זכור בסוף העבודה
שהנה כבר קיים עבדה, אלא תיקף
משסימים עבדה אחת יתחיל כבר
העבדה שלאחר מכן, ולא זכור כלל
העבדה שקדמה לה, ואמנם המצוה
משארה רושם על האדם, אבל צריך
להזהר שלא זכור מזה, וזכור רק מה
חוותו 'עכשוו' בעולמו, אין לו שום
עבדה בעולם מלבד עבדה זו, וכן יՐג'יש
בכל עבדה ועבדה, וכאשר יגשו באופן
זה לעבדה יהיה נראה הכל באופן אחר.

בעניין הבריחה מהכבד
ברש"י, אם אין אתה יוצא בנני צא
בגין אשתקך וכו'. הנה יש

דיבר הרבה ממה שהוא הצדיקים
מבטלים עצם ואמր: אמרו:
אצלינו בביואר העניין, שמה שהוא
משפליים עצם כל כך, לפי שבכל
עבדותם היה פורחות לעילא, וממילא
לא ראו לא את תורתם ולא את
עבדותם.

והנני אומר הרבה, שכאשר לאחר
העבדה אומר היצר לאדם
שהיה זה לימוד טוב או תפילה טובה
וכדומה, מעצם הדבר שהוא זכר את
העבדה וזה מוכחה שאין זה כך, שאליו
היה זה כך, מה מחפש עבדתו כאן,
שהיה עליו לעלות לעילא, והנני אומר כן
על הפסוק לא תותירו ממנה עד בוקר,
שממחרת הפסח לא זכור כיצד היה
נראה הסדר, והנותר ממנה עד בוקר,
שאם זכר עד הבוקר שהוא איזה זמן
טוב, באש תשופו, שזה ראה שלא
עליה למעלה.

אבל כיצד באים לידי כך, שאף אם לא
בא עדין למדרגה שאינו מרגש
טעם באכילה, אבל לכל הפתוח אין
רוצחים להרגיש טעם, וכן אמר הרה"ק
מלואיזב, והאפסוף אשר בקרבו
התאוות תאווה, אספסוף הם אלו
המתואים שהיה להם תאווה, ועל האדם
לעבד שלכל הפתוח לא יתאו
להתאוות.

מפני עצנו, שבעצמו אמר לו: "זאלן און צוקער אי שווין בי אונט גלייך, אבער אין אביסל כבוד קען מען זיך נאך נאךן". ברש"י (שם, ח) למשוך את לבו לקרבו לתורה, וاتفاقיתו הגיע בעצמו להתגיה, ולכאותה מה הוצרך לעצמו עכשו לתורה, אכן לשומר לקרבו עכשו לתורה, והוא לשומר התורה ולהיות קרוב בלבו לתורה וזה שני בחינות, וזה היה העניין מה שהצדיקים דברו בעת עירית השולחן, ועל ידי כן היו מקרים את ליבם לתורה, וזה מה שנאמר ויספר משה לחותנו, שמשה דבר שיחה, ועל ידי כן המשיך את ליבו לתורה.

בפסוק (יח, ח) את כל התלאה, בגמרה אמרו שגר הבא להtagiyir יש לומר לו מה שסובלים בני ישראל, וכן סיפר לו את כל התלאה.

להודות על הרע בטוב

בפסוק (יח, ט) על כל הטובה, הלשון כל הטובה, 'כל' בא לרבות, כמו שמספרים שהרה"ק ממאטמאר כשהיה חולה ל"ע, בא אחד לבקרו, ושאל אותו על מצב בריאותו, ולא ענה, ואמרו לו ששמעו שהוא בחסר, ונענה ואמר, אלעם אי דאך חספ, וזה הבונה כל הטובה שהודה גם על כל התלאה, גם הוא טוב.

לדרך מה היה העניין במה שהוזכר יתרו לכבוד זה, ובפרט שכבר וויתר על כל כבודו במדינה, ומברא המאור ומשמש שכאשר הצדיק מבקש להתקשרות אל האדם יש בו מה דרכם, וכן שלח לבקש שיצא לקראתו שעיל ידי זה יוכל לבא להתקשרות עמו.

והוספתively זה ראה שיתרו לא ביקש שימושה יצא לקראתו בשביל הכבוד שבזה, כי בעניין הכבוד הכלל הוא (ירובין י"ג) שככל הרודף אחר הכבוד הכבוד בורה ממנו, וכל הבורrah מן הכבוד הכבוד רודף אחריו, וכך הוא ביקש שמלך יצא לקראתו ולמעשה יצא לקראתו משה ואהרן וכל ישראל, ואילו היה רודף אחר הכבוד לא היה זוכה לכל הכבוד הזה, ומכאן מוכחה שכונתו לא היה לשם כבוד.

וידוע בו דקדוק העולם, שמאחר שכבוד מן הכבוד מה טעם הוא הענש בוה שהכבוד רודף אחריו, אלא כיון שיודע הוא שיש מושג של כבוד, על זה הוא עונש, שאינו צריך כלל לדעת שיש מושג של כבוד, וכיון שיודע היא כבוד מהו, אף שהוא בורה ממנו הוא עונש על זה שהכבוד רודף אחריו.
שמעתי מאחד שהtaggor בכפר עטה, שהוא מתלמידי של הרה"ק

והיה אומר בהורך דבריו, כיצד יכול הנסי לאכול, אלא כי חושב אני שהש"ת עוד יהיה בעורי שאבא לדעת ואוכל לעבוד את הבורא, והיה אומר הדברים בכויות נוראים.

זקנינו ה'ק' אמר פעם על עצמו שמעולם לא היה לו תענית טוב בחיוין, שכאשר היה מתעניתה, אם התעניתה היה בא לו בקלות היה בא במחשבה, שהוא מרוחק כל כך עד שאין יכול לעבוד לפני הש"ת, ואם התעניתה בא לו בקושי, היה לו הקושי של התעניתה.

ובאמת שבדרך כלל היה צם ברוב ימיו, שככל יום היה מתפלל בשעה מאוחרת, ובשנים הראשונות היה מאחר את תפילתו עד מأد, ולפעמים היה מתפלל שחרית מנחה ומערב כאחד, ומשבא לסייגט היה מתפלל כל יום קודם חצות, ודקדק בזה מאוד, ורק לאחר מכן היה מסיים את תפילתו כבר המתיינו הרבה הרבה אנשים להכנס אצלו, והוא נכסים תיכף לאחר התפילה, כשהיה עדין עם הטלית על כתפיו, וגם קודם התפילה היה געועגען.

וכן נהג הרה"ק ר' מאיר מפרימישלאן, שלאחר הגעועגען היה עובר על כל הפטקות, ומדוד עצמו כנגד כל אחד, וכאשר ראה שהכל חשובים יותר ממנו, רק או נכם להתפלל, ופעמ אחד

הטוב שבגיגית התורה והעבודה והנה לימוד התורה הוא דבר קשה, שקשה לעמל להבין דברי התורה ולזכור התורה, אבל זה טוב, וכאשר לימוד התורה בא לאדם בקושי על ידי בן יربה שכרו, וכבר אמרו חז"ל געתי ומצעתי האמין, שכפי מה שמתינו על התורה כפי בן ירוויח יותר, וכמו כן בשב"ק כפי מה שמאחר מלשכבר לישון הרבה שכרו, וכן הוא בכל דבר הבא לאדם בקושי, שכפי גודל עבודתו ויגיעתו בן יربה שכרו, שכפי מה שיש יותר 'געתי' כפי בן יהה יותר 'מצאתה'. וענין זה מבואר גם לגבי עבודת החפילה, שמה שכונת החפילה בא לו בקושי לא יבלה מזה, אלא אדרבא, על ידי בן יש לו מה להתייגע. זקנינו ה'ק' היה אומר לגבי ההנאה של שמאוי ולהל, ואמרו בגמרא (ביצה ט"ז) ששמאוי הוקן היה אוכל כל ימיו לכבוד שבת, ואמר שהכונה הוא שככל ימיו מה שהיא אוכל היה לכבוד שבת, שאם אין אוכלם כל השבוע לא יוכל לאכול ביום השבת, כי שינוי ווסת תחילת חולי מעיים, ולפי שרצה לאכול בשבת, וכן אוכל כל ימות השבוע כדי שיוכל לאכול בשבת.

זקנינו ה'ק' היה לו הדרך שהיא משפיל עצמו באופן נורא, ובדרך כלל היה זה בעריכת השולחן בcpfרא דשבטה,

ועניין זה אמר זקני ה' בפורים במשתה ה'יין, אבי ה' היה אומר, ברוך גור ומקיים, וכי זה רשותה שהשיות' גור ומקיים, והכוונה הוא, גור, שהצדיק גור, ומקיים, הקב"ה מקימו, והמשיך ואמר, אני איני יכול לומר כן, אבל הנהו אומר, ברוך אומר ועשה, שגם מה שהנני אומר עשה השיט', אף שאין בידי לגור, ואמר שהישויות הם ביכולת אביו, ופעם אמר באופן אחר, מהطعم נושעים אצל, לפי שאני קורא לאף אחד לבא אליו, ומהطعم בהם, לפי שהשיות' שלחם, והנני אומר, מי שלחה אותו הוא יושיע אותו.

ומישום שהיה סדר יומו של זקני ה' באופן זה, מילא נמצא שקדם שעה שתים או שלש אחיה"צ לא היה טעם אפילו כום kaoou, ובשעה שתים או שלש היה טעם kaoou שחור, ולפעמים היה שכח מלשתות, ואז כבר היה לפנות ערבית, ובדרך כלל כשהה אדם לא אכל רוב היום הוא מבקש שיחיה זה לשם תענית, אבל הוא היה טעם איזה משחו קודם השקיעה כדי שלא יהיה לו נחשב לו לתענית, שלא יהיה שהוא לא איזה תענית, ולא כאשר אנשים המאושרים במה שהיה להם תענית, אלא טעם איזה דבר כדי שלא יוכל למכור שהוא לו תענית, שגם כפירה לא יהיה לו, כי חשש ביותר מכל חשש

הגיע אליו אחד שפרנסתו היה ממה שהיה מגדל ד"א, וכאשר הגיע אצלו חשב כיצד יוכל לומר שהוא יותר טוב ממנו, ושלא נמצא היהודי זה מעלה יותר ממנו לא נכנס להתפלל, וכך התהלך ביתו עד שהתבונן, אליו היה מאיר עסק לנידל ד"א לא היה נכנס מאיר לגוטער ייד, היהודי זה בן הגיע למאיר, מילא הוא גדול ממאיר. וכך נכנס להתפלל.

הוא היה מכנה עצמו בשמו, וכן נהג רבו הרה"ק ר' מרדכי מקרעמניז', שהוא מכנה עצמנו מארכאך, ודרכו בקדש היה להשפיל עצמו ולדבר בוגנותו עצמו, ופעם אמר שמה שיודים יש להם ישועות על ידו הוא משום שאמר רבונו של עולם, אתה מילא מבקש לעזרה היהודי זה, וכאשר הוא עומד להוציא תשליח אותו אליו, וכי מה איכפת לך שמארדכאך ירוויח מזה **פארציגער**.

ואני על אף שאיןשמי מארכאך יודע הנני שאוהם שנושעים אצליו זה ג"כ מטעם זה, שבאמת קרובה ישועתם לבא, והשיות' מבקש שגם אני אתפרנס על ידי זה, והנני רואה הדבר גם בפשטות, שעדי שלא גדור עליו להוציא אינם בהם אצל, ויש זמן אימתו שצריך ישועתו לבוא, ואו משימים שלוחים אותם אליו כדי שיחיה לי פרנסה.

הנני רגיל לומר קודם קודם הימים נוראים, שיש להתחילה להתפלל בראווי כבר קודם לכן, כדי שבראש השנה כבר יוכל להתפלל כמו שצורך, וזה שהוא שאנו שאומרים בפיוט בראש השנה, מהתמול שבראש השנה צועק 'מלך', אלא מהתמול קדמונו לחלוות מלך, שאין ר' בו מהתמול קדמונו לחלוות מלך, שכבר מאתמול ביקשתי לבא להתחנן לפניו. והנה צדיקים אמרו על מה שאמרו חז"ל

(עבודה זה י) בכח רביו ואמר יש כונה עולמו בשעה אחת, ומהו סיבת הבכיה, הבכיה היה, כי איזה פנים יש לעולם הבא שקנה אותו בשעה אחת, וכמו כן יש לומר, אמנם דנים אותו בר"ה באשר הוא שם, אבל איזה פנים יש לו, ויש לאדם להתחילה בעבודה קודם לכן.

בפסוק (יח, יב) עליה זובחים לאלקים וגוי לאבל לחם וגוי לפני האלקים, נאמר ב' פעמים אלקים, פעם אחת נאמר על זמן ההקרבה, שבתחילה כשלהק הקרבנות היה צריך לומר שהוא לה, ולאחר מכן בעת האכילה אכלוهو כקדוש, וכך נאמר לפני האלקים.

ענין הנחנה מפעודה שתלמידי חכמים מוסבים בה

ברש"י (יח, יב) מבאן שהנחנה מפעודה שתלמידי חכמים מוסוביין בה, הנני מפרש דברי רש"י כשהמצאים

שקר, והוא אומר שהשי"ת שונה השקר. בדרך כלל כשבחורים בקשו להתענות לא נתן להם רשות להתענות, אבל אם אמר לו אחד שאינו רוצה להתענות משום יהרא, ענה לו, א יהרא? א בושה!, האם מתענים סימן הוא שיש להם על מה להתענות, ואם כן יש כאן בושה, והוא אמרו באופן שגם אם אחד מתענה שלא יוכל להתגנות בזה.

סימן לעבודה מה שמתעלה בעבודתו ברש"י (יח, יא) מכירו הייתי לשעבר ועבדשו יותר, מבהיר כאן העניין מה שאנו מבארים בסדר, בכל יום יש להניח התפילין באופן נعلا מיום אתמול, וכמו כן כל שבת צריך שהיה באופן יותר נعلا, שככל יום יש להתעלות יותר ויותר, והנני מבאר הפסוק במגילת אסתר 'ומחר עשה בדבר המלך', מהו הסימן שהיום היה העבודה כראו, על ידי ומחר עשה דבר המלך, כבר למחמת אפשר לראות כיצד נראה העבודה של אתמול, האם מוסיף והולך זה סימן שהיום היה העבודה כראו.

זה הכוונה בדברי רש"י מכירו הייתי לשעבר ועבדשו יותר, מהו הסימן שמכירו הייתי לשעבר, כשהעבדשו הוא יותר, ולא שלאחר מן יש נפילה, אלא יש להתעלות בסדר יותר ויותר.

הענין מה שאינו יושבים אצל הצדיק שם. הנה המנהג אצל הצדיקים היה שכאשר ננסים לפני הצדיק עם פיתה אין יושבים, כי כשהמקשים לקבל צדיקים לבא לידי הכנעה, וכשישובים חסר בהכנעה, כי חשש פחד אין יושבים, וזה אמר משה, שיתרו טעם מהطعم כל העם ניצבים ואין יושבים, ועל זה אמר משה כי יבא אליו העם וגוי, ואם כן יש לעמוד ולא לשבת, ואמנם יש אנשים שבאים לצורך דבר אחר, ושפטתי בין איש ובין רעהו, אבל גם אצלם יש הענין של והודיע את חוק האלקים ואת תורתיו, שאף שאין הם באים לצורך דבר זה, אבל יש בינםם שבאים לשאול על ענייני עבודת ה', וגם אותם שנדמה שלא זה הוא צרכם, מכל מקום באמת שהם באים על עניין זה וכן', וממילא גם להם יש לעמוד, כי התכליות הוא והודיע את חוק האלקים ואת תורתיו, וכי שוכן לקבול צורך שישיה בעמידה ובהכנעה.

בפסוק (יח, טז) והודיע את חוקי האלקים ואת תורתיו, הנה בעת שמאירים מצוות ה', אין מתחילה מיד לבאר טעמי המצאות, שבתחילתה יש להתחיל העם האמונה הפשוטה, וזה מרומו בפסוק, בתחילת צורך שישיה יהודутם את חוקי האלקים, حق הוא

בשםחה שתלמידי היכמים מטוביים בה, הנהנה צריך להיות ממה שיוישבים בסעודה שתלמידי היכמים מטוביים בה, ואין הנהנה מהמאכל והמשתה, אלא יש להנות ממה שתלמידי היכמים מטוביים בה, ועל הנהנה זו אמרו שהוא כאלו נהנה מזיו השכינה.

צדיק באים משום והודיע את חוקי האלקים ואת תורתיו

בפסוק (יח, טז) כי יבא אליו העם לדרש אלקים וגוי, לכארוה יש לדرك הרוי יתרו ראה מה שנעשה שם, וידע של לצורך דבר זה הם באים ומהطعم הוצרך משה לפרש הדבר, ואפשר לבאר ע"פ מאמר הרה"ק ר' מאיר מפרימישלאן, כשיוחדי בא למaira, ומaira מברכו שהפרה תניב חלב, ושהדבריים יזוכו דבש, וכשהוא שבלביתו נודע לו שיש בורא לעולם, וזה הכוונה בפסוק, כי יהיה להם דבר בא אליו, הם מדמים שהם באים משום העניינים שלהם, שייהי להם יותר פרנסה או על ענייני רפואי וכדומה, ולכארוה בדבר זה אני עוסק, ושפטתי בין איש ובין רעהו, אבל האמת הוא שהוא בא אליו משום 'זהודיע את חוקי האלקים ואת תורתיו' שעל ידי כן יתודע לו שיש בורא לעולם.

השותמש משה רבינו ברוח הקודש שבו
לידע מיהו הצדיק.
והאדם כלפי עצמו בודאי שאין לו
לסיכון שהוא הצדיק, ואיתא
מהרבי מלובלי שאמיר שאפילו אם
השיות בעצמו יאמר לו צדיק אתה, לא
יאמין בדבר כי אם לרגע זה בלבד, אבל
ברגע שלאחר מכן אינו יודע מה שיהיה
עמו.

וכמו כן שיך להיפך וכמו שמספרים
שפעם אחת הגיעה לפני הרבי
מלובלי אנשי עיר אחד להתאונן על
הצורה שפקדה אותם שיש אצלם מסור
אחד שהכל סובלים ממנו, והבית הרה"ק
בפיקח ואמר שהוא רואה שמאיר אצלו
אור גдол, וזכה לבא לאחר מכן, ואכן
ראה גдол רשותו, ונתברר שבשעה
שהביאו לפני הרה"ק את הפתקא
ראשונה, בזמן זה הדריך המוסר נרות
חנוכה, ואז היה נראה כראוי, והיינו
שברוח הקודש אפשר לראות כיצד נראה
האדם ברגע זה ממש, אבל ברגע לאחר
מכן יכול להת��ף, וכמו שאמרו חז"ל
(קידושין מ"ט): שהמקדש את האשה על
מנת שהוא צדיק גמור מקודשת שמא
הרהר בתשובה, ולכן לא רצתה משה
רבינו לסיכון בעניינים אלו על רוח קדשו.
בפסוק (יח, כא) יראי אלקים אנשי
אמת, לא יתכן שיהיה איש
אמת קודם שהוא ירא אלקים, ורק
בשמרגניש פחד ה' או יתכן שהוא איש

בלא טעם, והיינו שיש לקיים המצוות גם
קודם שימושם הדרבר, ואו באים
להזרותין, לבאר טעמי הדברים.

התורה מאירה לאדם

בפסוק (יח, כ) והזהרתה אתכם וגוי,
זהירותה מלשון והמשכלים
יויהו כויהר הרקיע, זוהר מלשון אור,
וזהו והזהרתה אתכם, שם יאירו על ידי
החוקים והتورות, שיש למדוד עם בני
ישראל באופן שלימוד התורה יאיר
אתם, ואז יהיה והודעת להם את הדרך
ילכו בה ואת המעשה אשר יעשוו,
שבאשר יאיר בקרבתם יוכל ללמדם את
הדרך הראויה.

שם (יח, כ) והודעת להם וגוי, בתחילת
ציריך שיהיה לו דרך שהוא הולך
על דרך זו, ואז יתפלל שיצליח בדרכו
ויעשה את המעשימים בפועל.

בפסוק (יח, כא) ואותה תחזה ופירוש רש"י
ברוח"ק שבך,אמין רש"י
בדברים כתוב שמשה רבינו אמר שאינו
 יודע מי הם אנשי חיל וגוי, והיינו שלא
רצה להשתמש ברוח הקודש לעניינים
אלג.

וכענין זה איתא באוהב ישראל על
הפסוק וימסרו מאלפי ישראל,
שבני ישראל מסרו למשה רבינו מיהו
צדיק והירא השמים הראי לצאת
למלחמה, שככל אחד אמר שאינו ראוי
לכך, ורואים מזה שעלו עניינים אלו לא

בפסוק (יח, כד) וישמע משה לccoli חותנו ויעש כל אשר אמר, זקני ה' הרב ר' מאיר'ל מקרעטשניף ביאר, וישמע משה לccoli חותנו, ששמע ממנו כיצד צריך להראות מנהיג ישראל, שהיה אנשי חיל וגוי, 'ויעש', הוא עצמו, כל אשר אמר, שקיים בעצמו כל הדברים הללו.

אמת, וגם כשהוא איש אמת יש לו לבדוק עצמו אם אין נבלה להונן, ואם הוא שונה בצע, אם כל עניין הממון שבעולם אין פוגמים ביראותו או במידה האמת שבו, גם אם על ידי בן יכול לבא לידי איזה הפסד. וושונה בצע, בששונה ממון, לא יוכל לפתחתו ממון.

לחיים אחר שחרית - כ' שבט תשנ"ג

חור קטן בנשימה גורם לחור גדול בגוף, וזה הבונה כל המחללה לא אשימים עליו, כי אני ה' רופאיך ברפואת הנפש, וממילא לא יהיה לאדם מחלת הגוף. ועבדתם את ה' אלקיכם וכברך את לחםך ואת מימיך והסרתי מחללה מקרובך, לא תהיה משכלה ועקרה בארץך את מספר ימיך אמלא, יחי רצון בני ישראל יושעו בכל מה שהם צריכים, 'עבדתם את ה' אלקיכם' בני ישראל יוכלו לעבד את הבורא, 'ברך את לחםך ואת מימיך' שתברכו בفرنسا מן השמים ולא יצטרכו לבטל מהתורה ועובדיה שהיה זמנה פניו ל תורה ועובדיה, 'והסרתי מחללה מקרובך, לא תהיה משכלה ועקרה בארץך את מספר ימיך אמלא'.

יהי רצון שנוכה לעכטינער שבת, שנוכה לקבלת התורה ה'ק'

Յו"ד של הרה"ק ר' חיים דוד הרופא מפייטריקוב

הנה מה שמציאנו מה שהולכים לרופאים והם נתנים רפאות, העניין בו הוא, שהיו צדיקים שנתנו רפאות, רעצעטען וסגולות, וכי שיווכל להיות עניין זה היה צריך שהיה בעולם עניין של רופא, ולאחר מכן כשהצדיקים יתנו רפאות וסגולות שיוכלו לפעול על ידי כן. ואולם שצדיקים לרפואה, יהיו רצון שיתרפא ביכולתו, שהוא רופא גדול, יהיה לו הכח לרפא רפואת הנפש והגוף בבית אחת.

ואיתא מהרבי ר' מרדייל על הפסוק כל המחללה אשר שמתי במצרים לא אשום عليك כי אני ה' רופאיך, ולכארה אם לא אשום מה טעם יש צורך ברפואה, אלא שכ' מחלות הגוף מקורות ממחליות הנשמה, ואמרו צדיקים

אותו, שאלו שוב השופט אם אכן הוא כותב רע Zuspatz, וחזר שוב על תשובה זו. ואמר המסור, גם עכשו אומר דעת הונט יא, שגמ עכשו הוא אמר כן, שהתחילה את תשובתו באמירה של יא, ותיוף הושיט השופט את ידו והכה את המסור בשתי הכותות ואמר לו, כיצד יכול אתה לומר בפיק על איש אלוקי 'הונט' שגמ השופט הנברי ראה עליו שהוא איש אלוקי.

וכשיצא המסור מבית המשפט, והוא היה רשות גדול, ואמר הרה"ק, שיותר לא ישtopic לו ושילך לבתו לצווות על ביתו שידע שהוא עומד למות, וכן מיד כששב לבתו מטה המסור, ומאויד הדבר כשחנתנו הרה"ק ר' אברהם ממייקאליב ישב על כסא חותנו, זקנינו הרה"ק שמע מאנשים שהיו שם שבסעודה שלישית היה נשכב הכלב מתחת לשולחן, ובשבתו החורף כשהיה שם קור גדול, היו שמים את הרגליים תחתו כדי להתחם, וידעו שהוא נשמת המסור. פעם אחת הגיעו בניו של המסור להרה"ק ר' אברהם ושאלו אותו עד אימתו ימשך עניין זה, ואמר או שגמ הוא חושב שכבר הגיעו ומנו שיבא לידי

בלכבות שמחים, ונובה ללמידה וללמוד לשמר ולעשות ולקיים. לחיים.

איתא מהבעש"ט ה' שמה שמ侃דים שלא לשחות ייש לא פארביין טעימה מסוגל להרבה עניינים.

מאחר שהוא היומא דהילולא של הרופא מפיטריקוב, זה יום מסוגל להרפא בגוף ובנפש.

הרבי ר' מרדייל היה כותב רע Zuspatz, וכן זקני ה' נהג כן, וכן היה אצל כל המשפחה, וגם הרה"ק ממונקאטש היה נותן רע Zuspatz, אבל יש לזכור שהכל הוא בכח ההתקשרות, ודבר זה כבר היה אצל הרה"ק ר' מאיר מפרימישלאן, ומספרים שפעם אחת היה מסור אחד שמסרו למלכות שהוא נותן רע Zuspatz, וקראו לו למשפט, והגיע הרה"ק למשפט, ושאלו השופט בלשון אשכנז (שהוא נאלץ תחת ממשלה אסטריך, ודברו שם לשון אשכנז), אם זה נכון שהוא נותן רע Zuspatz, והרה"ק לא רצה להביט על פני נכרי, - וכן אמר הרבי ר' מרדייל, שכאשר האדם הולך למקום, ולאחר מכן הוא מביט על גוי, או שניי מבית עליו יש לו לשוב ולתבול -, וישב וראשו מוטה לצדדים, וענה, אכן כן הוא, אבי אהב את הש"ת ואני אוהב

ליל שישי לאחר חצות הלילה ספר תהילים, והיה תקופה שכן נהג אצל בירושלים, ובירושלים אין חדש בדבר, כי בירושלים יש הרבה שנחנו כן.

ובשבועות אלו יהיה זקני ה' מתענה ביום שישי, לא יהיה ניכר הדבר כלל בתפילה בלילה שב"ק, ואדרבא, יהיה בו העבורה יותר ממה שהיה בשאר השבתות, ובני העיר שלא ידעו על מנחונו, לא עלה על דעתם כלל שהוא מתענה עכשו.

כשהאדם מרגיל עצמו באכילה על ידי האכילה נחלש, וכאשר ממעט באכילה ניתוסף בו כה.

תיקון, ואו רץ הכלב אצל בית הקברות, עבר שם ציד אחר, ויראה בו ומת הכלב.

זקני ה' היה מתענה ביום השובבי"ם בכל שבוע ביום שני, חמישי ערב שבת, ובנוסף לו היה מתענה, בשבוע הראשון ביום ראשון, בשבוע השני ביום שני, וכן בכל שבתות השובבי"ם, ואצל זקני ה' בבית מדרשו התענו כל הלומדים ביום שישי, גם הבचורים וגם האברכים, ובישיבה בכפר עטה התענו רוב הבचורים ביום שישי, ובכל שבועות השובבי"ם היו אומרים כל